

РЕШЕНИЕ

№ 19526

гр. 27.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 87 СЪСТАВ, в публично заседание на осми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЦВЕТЕЛИНА АЛ. КОСТОВА

при участието на секретаря ИЛИАНА Б. ВАКРИЛОВА
като разглежда докладваното от ЦВЕТЕЛИНА АЛ. КОСТОВА Гражданско дело № 20221110129884 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявени са осъдителни иски с правно основание чл. 200, ал. 1 и ал. 3 КТ.

Ищецът твърди, че на 01.07.2019 г. му били нанесени удари с метален телескопичен прът в областта на дясната ръка от лицето М. М. М., с когото заедно били в трудово правоотношение при ответното дружество и докато изпълнявали трудовите си задължения на работното място, находящо се в Посочва, че в резултат от ударите лакътната му кост на дясната предмишница била счупена, за което деяние имало влязла в сила Присъда № 20013868/14.02.2022 г. на СРС, НО, 6 състав, с която М. бил признат за виновен в извършването на престъпление, квалифицирано като средна телесна повреда. Излага, че с Разпореждане № 23551/16.07.2019 г. на ТП на НОИ - гр. София инцидентът бил признат за трудова злополука по смисъла на чл. 55, ал. 1 КСО и на основание чл. 60, ал. 1 КСО, с оглед на обстоятелството, че в работно време ищецът е извършвал шпакловъчни дейности на подлез и в същото време М. се приближил към него и започнал да му нанася удари с телескопична дръжка на строителен инструмент тип "мече", които от своя страна причинили счупване на лакътната кост на дясната ръка на ищеца, охлузвания в областта на дясното му рамо и кръвонасядане на дясното бедро. Ищецът излага, че в резултат на злополуката е претърпял имуществени вреди, изразяващи се в невъзможност да упражнява професията си в продължение на 3 месеца, с което е бил лишен от получаване на реалните си доходи, като разликата възлизала общо в размер на 4500 лева, в сторени разходи за пътуване от за получаване на болнични листове, за посещения при лекар, травматолог, престой в клиника по рехабилитация, за рентгенови снимки, за болкоуспокоителни лекарства, в пропуснати ползи от това, че е отказвал частни поръчки поради невъзможността да ги изпълни със счупена лакътна кост, както и неимуществени вреди, състоящи се в болки и страдания - чувство на обида, zlepоставяне, малоценност и унижение пред колегите, които били свидетели на побоя от М. над него, чувство на страх за живота му, засягане на достойнството и доброто му име, постоянно чувство на огорчение и стрес. Намира, че в настоящия случай следва да бъде ангажирана отговорността на ответното дружество, при

което М. е изпълнявал трудови задължения към датата на злополуката, като отговорността на е обективна и безвиновна, в качеството му на възложител на работа. Ето защо, ищецът моли съда да осъди ответното дружество да му заплати сума в размер на 8 800 лева, представляваща обезщетение за претърпени в резултат на трудовата злополука от 01.07.2019 г. имуществени вреди, и сума в размер на 21 200 лева, представляваща обезщетение за претърпени в резултат на трудовата злополука от 01.07.2019 г. неимуществени вреди, състоящи се в болки и страдания, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на увреждането - 01.07.2019 г. до окончателното ѝ изплащане. Претендира и разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответното дружество депозира писмен отговор на исковата молба, с който оспорва предявените искове като неоснователни. Оспорва, че следва да бъде реализирана отговорността му като възложител, с доводи, че спрямо прекия причинител на вредите е налице влязла в сила присъда, с която е призната неговата виновност в извършване на престъпление, поради което и същият следва да бъде пряко отговорен за нанесените на ищеца вреди. Оспорва размера на претендираните имуществени вреди, както и излага, че по отношение на същия следва да бъдат приспаднати изплатените на ищеца обезщетения от ДОО към 01.07.2022 г. Оспорва, че ищецът е претърпял твърдените от него неимуществени вреди, като евентуално релевира възражение за тяхното съпричиняване, тъй като е проявил груба небрежност пренебрегвайки основни технологични правила и правила за безопасност, както и е създал реална възможност за настъпване на вредата. Уточнява, че с отправените до М. заплахи и обиди е афектирал причинителя на вредата и по този начин го е предизвикал да предприеме поведение, довело до трудовата злополука, вместо в изпълнение на чл. 84, ал. 1 от Правилника за вътрешния трудов ред и здравословни и безопасни условия на труд на ответното дружество да уведоми за конфликта прекия си ръководител, който да вземе мерки. На отделно основание счита, че е налице съпричиняване, доколкото ищецът не е предприел след злополуката необходимите действия по лечението си и по този начин неоснователно е удължил периода си на възстановяване.

Третото лице – помагач М. М. М. изразява становище по предявените искиви претенции като оспорва същите като неоснователни. Оспорва, че ищецът е претърпял процесната трудова злополука, както и че са му нанесени твърдените от него увреждания. Оспорва, че дори и да се приеме, че са налице възникнали за ищеца вреди, то същите не следва да се приема, че са възникнали в резултат от трудова злополука, а от обикновен инцидент като липсва причинно - следствена връзка с негово противоправно поведение и уврежданията. Оспорва размера на претендираните имуществени и неимуществени вреди като завишени и недоказани.

В законоустановения срок третото лице - помагач изразява становище по предявените искиви претенции като намира същите за неоснователни. Оспорва, че ищецът е претърпял имуществени и неимуществени вреди, както и техния размер. Релевира възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от ищеца, който е влязъл в личен спор и умишлено е предизвикал М. чрез обиди и заплахи.

Съдът, като обсъди събраните доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

Предявени са искове с правно основание чл. 200, ал. 1 и ал. 3 от КТ за неимуществени и имуществени вреди.

Съгласно чл. 200, ал. 1 КТ за вредите от трудова злополука, които са причинили временна неработоспособност, трайна неработоспособност над 50 % или смърт на работника или служителя, работодателят отговаря имуществено, независимо от това, дали негов орган или друг негов работник или служител има вина за настъпването им, като дължи обезщетение за разликата между причинената вреда – неимуществена и имуществена, включително пропуснатата полза, представляваща разликата между трудовото правоотношение, което би

получил и обезщетението и/или пенсията по общественото осигуряване /чл. 200, ал. 3 от КТ/.

Предвид това, правопораждащите претендираното право елементи на фактическия състав са: 1/ наличие на трудово правоотношение между страните по делото, 2/ трудова злополука, претърп... от работника или служителя в периода на трудовото правоотношение, като увреждането да е настъпило: по път за работа, при или по повод на изпълнение на възложената от работодателя работа; при изпълнение на каквато и да е работа, извършена и без нареждане, но в интерес на работодателя; по време на почивка, прекарана в предприятието и т.н.; 3/ настъпване на вреда – неимуществена, изразяваща се в болки и страдания от травматичното увреждане /за иска за обезщетение за неимуществени вреди/; както и имуществени вреди, включително пропуснатата полза, представляваща разликата между трудовото правоотношение, което би получил и обезщетението и/или пенсията по общественото осигуряване; 4/ причинна връзка между трудовата злополука и вредата.

В тежест на ищеца е да докаже, че твърд...та злополука представлява трудова такава, установена по административен ред, настъпилите вреди, както и всички обстоятелства от значение за определяне на размера на обезщетението по справедливост.

При установяване на горепосочените обстоятелства в тежест на ответника е да установи, че са налице основанията на чл. 201, ал. 2 от КТ за намаляване на обезщетенията.

С Определение № 28956/31.10.2022 г. съдът е приел за безспорни между страните и ненуждаещи се от доказване обстоятелствата, че към 01.07.2019 г. пострадалият и ответното дружество са били обвързани от трудово правоотношение, породено от сключения между тях Трудов договор № 04002/10.01.2019 г., по силата на който пострадалият е изпълнявал длъжността "строителен работник", както и че на същата дата е настъпила процесната трудова злополука.

С Разпореждане № 23551/16.07.2019 г. на ТП – НОИ, гр. на основание чл. 60, ал. 1 КСО процесният инцидент е приет за трудова злополука по чл. 55, ал. 1 КСО, като същата е станала по време и по повод на извършваната работа – шпакловъчни дейности в подлез на, като пострадалият и негов колега влизат в спор за работно оборудване (валяк/мече с телескопична дръжка), при което спорът прераства в удари по тялото с телескопична дръжка от страна на М.. Това от своя страна е довело до причиняване на закрито счупване на тялото (диафиза) на лакътната кост на дясната ръка, охлузване в областта на дясното рамо и кръвонасядане на дясното бедро на ищеца /л. 16 по делото/. Разпореждането има характер на индивидуален административен акт относно наличието или не на трудова злополука, от една страна, а, от друга, представлява официален удостоверителен документ по смисъла на чл. 179, ал. 1 ГПК за съдържащите се в него факти с обвързваща съда материална доказателствена сила относно положителния факт на трудовата злополука, като елемент от фактическия състав на чл. 200 КТ /в този смисъл: Решение № 109/2012 г. по гр. д. № 622/2011 г. IV ГО на ВКС, Решение № 319/2010 г., III ГО на ВКС, постановени по реда на чл. 290 ГПК/. Това разпореждане подлежи на обжалване от заинтересованите лица, сред които са страните в настоящото производство. Ето защо спрямо законосъобразността на този акт се прилага разпоредбата на чл. 17, ал. 2, изр. 2 ГПК, установяваща забрана за гражданския съд, пред когото се черпят права от акта, да проверява неговата законосъобразност /правилност/, щом той се противопоставя на лице, участвало в административното производство по издаването му. Доколкото разпореждането не е било обжалвано и е влязло в сила, гражданският съд е длъжен да приеме /поради забраната да ревизира законосъобразността му/, че е настъпило увреждане по описания в разпореждането начин и същото съставлява трудова злополука – на 01.07.2019 г. по време и по повод извършваната работа е настъпило внезапно увреждане на здравето на ищеца Й. Т. И..

С влязла в сила на 02.03.2022 г. Присъда от 14.02.2022 г., постановена по НОХД № 18190/2019 г. на СРС, НО, 6 състав, наказателният съд е признал за виновен М. М. М. в това, че на 01.07.2019 г., около 14:30 часа в гр. на строителен обект „....., на трети лъч на адрес:

гр. на кръстовището на, чрез нанасяне на удари с метален телескопичен прът в областта на дясната ръка на Й. Т. И., му е причинил средна телесна повреда – счупване на лакътната кост на дясната предмишница, което е реализирало медикобиологичния признак „трайно затруднение на движението на горен десен крайник“, за срок по-голям от 30 дни – престъпление по чл. 129, ал. 2 във вр. с ал. 1 НК, поради което и на основание чл. 129, ал. 2 вр. ал. 1 НК вр. чл. 373, ал. 2 НПК вр. чл. 58а, ал. 1 НК е осъдил причинителя на вредите на наказание „лишаване от свобода“ за срок от четири месеца при прилагане на разпоредбата на чл. 66, ал. 1 НК за отлагане на наложеното наказание за срок от три години.

Съгласно формираната по приложението на чл. 300 ГПК постоянна практика, обективизирана в Решение по т. д. № 3155/2015 г. на ВКС, ТК, II т. о., както и в Решение по т. д. № 2192/2017 г. на ВКС, ТК, II т. о., влязлата в сила присъда, независимо дали е осъдителна или оправдателна, е задължителна за съда, разглеждащ гражданскоправните последици от конкретното деяние, по отношение на факта дали е извършено или не, дали е противоправно и дали е извършено виновно от дееца. Обвързващата сила на присъдата предполага обективно твърдение между деянието, по отношение на което се е произнесъл наказателният съд, и това, което е предмет на установяване в гражданския процес.

С оглед на това, че процесният инцидент е признат за трудова злополука, както и с оглед на обстоятелството, че към датата на извършеното деяние М. М. М. е бил в трудово правоотношение с ответното дружество, което не се оспорва от страните, а и се установява от приобщения доказателствен материал, то съдът достига до извод, че следва да бъде ангажирана отговорността на „.....“, в качеството му на възложител на работа на прекия причинител на вредата.

С оглед възражението на ответното дружество в посока, че не следва да отговаря за причинените от негов работник вреди, доколкото е налице влязла в сила присъда, с която е призната виновността на това лице, съдът намира за необходимо да посочи следното:

Непротиворечива и трайна е съдебната практика в застъпените от нея разбирания, че работодателят отговаря по чл. 200 от КТ за увреждания на негови работници или служители. Задължението на работодателя за обезвреда не е санкционна последица от виновно противоправно неизпълнение на правни задължения. То представлява законно прехвърляне върху работодателя на професионалния риск от увреждането на работника или служителя. Правото на регрес на работодателя съществува на общо основание за отговорност за вреди, причинени от друго. Съгласно чл. 54 от ЗЗД лицето, което отговаря за вреди, причинени виновно от друго има иск против него за това, което е платил. Когато това са други негови работници или служители чл. 202 от КТ определя приложимия закон спрямо тяхната регресна отговорност спрямо същия работодател. Възложителят на работата на деликвента е солидарно отговорен с извършителя на работата по отношение на увреждения за виновни действия или бездействия, извършени при или по повод на която са причинени вредите, като неговата отговорност е гаранционно-обезпечителна, по силата на закона. Ето защо и на това основание следва да бъде ангажирана отговорността на ответното дружество.

От изложеното е видно, че са се осъществили фактите, включени във фактическия състав на вземането – налице са претърпени вреди от внезапно увреждане на здравето, в резултат на което е настъпило счупване на лакътната кост на дясната предмишница, което е реализирало медикобиологичния признак „трайно затруднение на движението на горен десен крайник“, за срок по-голям от 30 дни, което увреждане е настъпило при действието на трудов договор, сключен с ответното дружество, и признато по надлежния ред за трудова злополука. Видно от представените по делото като писмени доказателства медицински документи /л. 20 – л. 25 по делото/ се установява, че на ищеца в периода от 01.07.2019 г. до 26.09.2010 г. е проведено лечение, включващо и рехабилитационни процедури Т92.1 като окончателната диагноза е „счупване на горен крайник, с изключение на китката и дланта“, поставена е гипсова лонгета за 45 дни. Видно от представената по делото Епикриза,

издадена от „Национална специализирана болница за физикална терапия и рехабилитация“ ЕАД, отделение „ОФРМ на заболявания на нервната система“ на ищеца е препоръчан хигиенен-диетичен режим след изписването, назначено медикаментозно лечение и режим след изписването: щадящ по отношение травматични моменти. Предписана е препоръка за системни курсове рехабилитация до задоволително възстановяване, вкл. и в амбулаторни условия и при необходимост консултация с ортопед.

Спорен между страните е въпросът, налице ли е основание за изключване или намаляване отговорността на работодателя с оглед поведението на Й. Т. И. във връзка с настъпване на събитието и наличието на изплатено обезщетение по пътя на държавното обществено осигуряване по повод на процесния инцидент.

Правоизключващо основание не е налице – увреждането не е причинено умишлено от пострадалия, поради което не е налице основание за приложението на разпоредбата на чл. 201, ал. 1 от КТ.

По отношение на приложението на разпоредбата на чл. 201, ал. 2 от КТ, съдът намира следното:

По приложението на чл. 201, ал. 2 от КТ в съдебната практика единно се приема, че груба небрежност при трудова злополука е налице когато пострадалият е предвиждал настъпването на неблагоприятните последици, но се е надявал, че няма да настъпят или че ще ги предотврати.а субективно отношение ще е налице, когато пострадалият не е изпълнил определени свои задължения по трудовото правоотношение във връзка с безопасността на труда, неполагайки дължимата грижа при съзнаване на възможността от настъпване на вредоносен резултат. Съгласно разпоредбата на чл. 154, ал. 1 от ГПК, работодателят, въвел възражение за съпричиняване от страна на работника, следва да докаже, че трудовата злополука е настъпила и поради проявена от работника груба небрежност при изпълнение на работата, т. е. при условията на пълно и главно доказване работодателят трябва да установи не само, че работникът е допуснал нарушение на правилата на безопасност на труда, но и то със съзнанието за възможно настъпване на вредоносните последици и самонадеяното отношение от съществуващата опасност от тяхното настъпване. Съгласно *Решение № 51 от 08.05.2018 г. по гр. дело № 2302/2017 г., ГК, III г. о. на ВКС*, съдържанието на понятието груба небрежност при трудова злополука, поради липса на легална дефиниция, многократно е разяснявано в практиката. Съгласно *Решение № 79 от 27.02.2012 г. по гр. дело № 673/2011 г. на IV г. о. на ВКС* - то е налице, когато пострадалият е съзнавал, предвиждал настъпването на неблагоприятните последици, но се е надявал, че няма да настъпят или че ще ги предотврати. Единна е практиката и относно изходната позиция, че "не всяко нарушение на инструкциите за безопасност на труда представлява груба небрежност, а само това нарушение, което е в пряка причинна връзка с увреждането и при което работникът не е положил грижа, каквато и най-небрежният би положил в подобна обстановка"/*Решения № 977 от 14.01.2010 г. по гр. дело № 298/2009 г. на IV г. о.*/ Пострадалият следва да е допринесъл за трудовата злополука, но вината му не може да се предполага. Доказателствената тежест за предпоставките на чл. 201, ал. 2 КТ е на работодателя /*Решение № 62 от 24.02.2015 г. по гр. дело № 2798/2014 г. на IV г. о.*/ Небрежността в гражданското право е неполагане на грижа според един абстрактен модел - поведението на определена група лица /добрият стопанин/, с оглед естеството на дейността и условията за извършването ѝ /*Решение № 348 от 11.10.2011 г. по гр. дело № 387/2010 г. на IV г. о.*/ Винаги когато пострадалият създава реална възможност за настъпване на вредата, като сам се поставя в ситуация на повишен риск от увреждане, той съпричинява вредата. В хипотезата, при която работодателят е нарушил правила за безопасност на труда и работникът е допринесъл за настъпване на злополуката, работодателят отговаря само за онези вреди, които са в причинна връзка с виновното му поведение, но не и за тези, които са последица от поведението на увредения /*ТР № 88 от 12.09.1962 г. на ОСГК, решения № 302*

от 07.10.2013 г. по гр. дело № 3248/2013 г. на IV г. о., № 202 от 12.12.2014 г. по гр. дело № 1298/2014 г. на III г. о. / Във всички случаи преценката за наличието на груба небрежност е конкретна и зависи от установените факти по делото */Решение № 194 от 21.06.2011 г. по гр. дело № 1248/2010 г. на III г. о. /*

В настоящия случай, по делото бяха изслушани свидетелски показания на ..., ... и ..., допуснати на страната на ответното дружество, които гласни доказателства съдът кредитира като достоверни в частта относно изложените от свидетелите възприятия за механизма на процесната злополука, доколкото намира, че същите представляват добросъвестни, непротиворечиви и кореспондиращи си с останалите събрани по делото доказателства разкази на видяното.

От свидетелските показания се установява, че на процесната дата на трудовата злополука причинителят на вредата М. М. М. е отишъл при ищеца Й. Т. И., където последният осъществяват трудовите си задължения – шпакловане в тунела на ..., тъй като докато М. бил извън работното си място, И. взел строителен инструмент тип „мече“, който М. мислел за свой. След като И. отказал да му върне мечето, между двамата се разраснал спор като ищецът започнал да отправя обиди на етническа основа. С оглед на обстоятелството, че М. М. М. тъкмо се върнал от болнично заведение, където бил настанен негов близък роднина, и поради това, че ищецът го обиждал и спрямо родители и роднини, М. се афектирал и започнал да нанася удари на И., довели до процесните увреждания. Свидетелите ... и заявяват, че са били преки очевидци на злополуката, тъй като са работели непосредствено до мястото на физическата саморазправа, като дори са разтървали ищеца и М.. От своя страна, ..., въпреки, че не е бил на мястото на злополуката излага възприятия, които също кореспондират с показанията на останалите двама свидетели, твърдейки, че именно той, в качеството си на пряк технически ръководител на работниците в метростанцията, е разпределил ... и до работното място на И.. По този начин свидетелските показания на тези лица, които също към онзи момент са се намирали в трудово правоотношение с ответното дружество, взаимно се припокриват и се явяват кореспондиращи си както едни с други, така и с останалите доказателства по делото. Съдът изцяло им се доверява и ги кредитира с висока доказателствена стойност, поради което и достигна до извод за основателност на наведеното от ответното дружество възражение за съпричиняване на уврежданията от страна на ищеца И.. С отправените обиди и заплахи, ищецът е предизвикал М., като тези си действия е продължил и дори след като свидетелите и ... са ги разтървали. Предизвикания от страна на ищеца афект у М., който е довел до вземане на решение от последния да се саморазправи физически не може да изключи изцяло отговорността на ответното дружество, но с висока степен на сигурност у съда следва да намали размера на претендираното обезщетение. В подкрепа на този си извод, съдът намира, че ищецът, в качеството си на работник по трудово правоотношение с ответното дружество, следва да има предвид и задълженията, които е приел да изпълнява с длъжностната си характеристика – напр. в раздел „Личностни изисквания“ – Работникът трябва да проявява коректност и да не допуска конфликти с работниците и с клиентите; разпоредбите, залегнали в Правилника за вътрешния трудов ред на ..., който е задължителен за лицата, които са в трудово правоотношение с дружеството – напр. чл. 16, ал. 7 от Раздел V “Трудови права и задължения на служителите“, дял „Трудови задължения на работниците и служителите“, който гласи, че при възникнали нередности, които могат да причинят нарушаване на организацията на производството или спирането му или могат по някакъв начин да застрашат здравето и живота на работещите или сигурността на Дружеството, работникът и/или служителът следва да сигнализируют своевременно съответния си ръководител /в настоящия случай свидетелят по делото .../; дял „Задължения за уведомяване на работодателя“ – Работниците и служителите са длъжни веднага да уведомяват прекия си ръководител или служител в отдел „Човешки ресурси“ за всички нарушения на КТ, подзаконовите нормативни актове по прилагането му, вътрешните правила, технологичните

или правилата за работа с техника и материали и заповеди на работодателя, които са установили в процеса на своята работа. В чл. 31 на дял „Задължения за работа в екип“ дори е уговорено, че работниците/служителите са длъжни да работят при взаимна информираност и колегиалност в екипа, което от своя страна е още едно доказателство, че ищецът е нарушил трудовата дисциплина неизпълнявайки тези си задължения – напр. да информира М. относно това, че му е необходим за използване строителния инструмент тип „мече“, както и неизпълнение на задължението да се държи колегиално като е започнал да обижда колегата си, и по този начин го е афектирал. Не на последно място следва да се посочи, че ищецът е нарушил и задължението си съгласно Раздел XIV „Спокойна работна среда“ от Правилника – чл. 111, ал. 1, който гласи, че всички работни и служители имат право да работят в спокойна работна среда, без тормоз от какъвто и да е вид.

От представения по делото Протокол № 3/10.07.2019 г., изготвен от инж. Ивалина Василева Г.а – ОБЗР при, ... Г.а – представител на КУТ, и инж. – ръководител на обект */л.73 по делото/*, се потвърждават изводите на съда, че ищецът с поведението си е пренебрегнал рисковете за здравето си, влизайки в личен спор и саморазправа.

В подкрепа на твърдението си, че физическата саморазправа е станала повод за прекратяване на трудовите правоотношения на причинителя на вредата М. М. М. и на ищеца Й. Т. И. са и представените от същото Заповед № 04036/16.09.2019 г. и Заповед № 04028/15.07.2019 г., издадени от

От анализа на събраните по делото доказателства съдът намира, че не може да се приеме възражението на ответното дружество, че ищецът е допринесъл за влошаване на здравословното си състояние, след като не е потърсил медицинска помощ непосредствено след настъпване на инцидента.

Несъмнено счупването на горен крайник е довело до твърдените от ищеца болки и страдания, като значително е затруднило неговото движение и обслужването на ежедневните му битови и належащи нужди. С оглед изложеното, съдът намира, че за претърпените от ищеца болки и страдания, свързани с настъпилите увреждания в резултат на процесната трудова злополука, справедливият размер на обезщетението за тези вреди съобразно критериите по чл. 52 ЗЗД възлиза в размер на 10 000 лева. Въз основа на основателното възражение на ответното дружество за съпричиняване на настъпилите увреждания от страна на ищеца, така определеното обезщетение следва да бъде редуцирано с 50 %, като обезщетението за неимуществените вреди следва да възлиза на сумата от 5 000 лева.

На следващо място, основателно е възражението на ответното дружество, че в процесния случай при определяне на дължимото обезщетение за неимуществени вреди на ищеца следва да се приложи разпоредбата на чл. 200, ал. 4 от КТ. Съгласно разпоредбата на чл. 200, ал. 4 от КТ, дължимото обезщетение се намалява с размера на получените суми по сключените договори за застраховане на работниците и служителите, а дължимото обезщетение според определението на ал. 3 на същия член е разликата между причинената вреда – неимуществена и имуществена, включително пропуснатата полза, и обезщетението и/или пенсията по общественото осигуряване. Следователно, дължимото обезщетение за вреди от трудова злополука, както е в процесния случай, се определя от сбора на претърпените имуществени вреди /претърпени загуби и пропуснати ползи/ и неимуществени вреди. Имууществените вреди се установяват по вид и размер и се кумулират, неимуществените вреди се определят по справедливост, и от получената обща сума се намалява полученото обезщетение и/или пенсията по общественото осигуряване. Последното намаляване на дължимото обезщетение според чл. 200, ал. 4 от КТ се извършва само в случаите, когато пострадалият работник или служител е получил парична сума по сключени договори за задължително застраховане на работниците и служителите за риска "трудова злополука" за сметка на работодателя при условията на чл. 57 от Закона за

здравословни и безопасни условия на труд. Застрахователната сума, която се дължи при настъпването на застрахователното събитие /настъпването на трудовата злополука/, е определена в застрахователния договор. В случай на изплатено обезщетение от набраните вноски, които работодателят е правел в интерес на работника или служителя, за настъпило застрахователно събитие, изплащането от страна на работодателя на пълния размер на дължимото обезщетение би довело до двукратно обезщетяване за една и съща вреда, поради което законът предвижда, че дължимото от работодателя обезщетение се намалява с получената парична сума по застрахователния договор. Когато разпорежда, че по посочения начин се намалява "дължимото обезщетение", законът не предвижда намаляването да се извършва само в случаите на предявени претенции само или и за имуществени вреди.

В настоящия случай, съдът приема за безспорно установено обстоятелството, че към датата на настъпване на трудовата злополука, ищецът е бил застрахован от ответното дружество по застрахователна полица за застраховка "Трудова злополука" в Установено по делото е и обстоятелството, че на ищецът е изплатено застрахователно обезщетение от страна на застрахователя в размер на 350 лв. /л. 115 по делото/.

С оглед на това, определеното от съда дължимо на ищеца обезщетение за претърпени неимуществени вреди, след редуцирането му поради съпричиняване, в размер на 5 000 лева следва да бъде намалено по реда на чл. 200, ал. 4 от КТ със сумата на платеното по застрахователния договор в размер на 350 лева, и при това положение искът за обезщетение за неимуществените вреди следва да се уважи до сумата от 4 650 лева, ведно със законната лихва от 01.07.2019 г. (дата на настъпване на злополуката) до окончателното плащане, и да се отхвърли за разликата до пълния предявен размер от 21 200 лева, като неоснователен.

По иска за обезщетение за имуществени вреди по делото не се доказва, че ищецът е направил сочените от него разходи за пътувания между Велинград и които са обусловени от необходимостта за издаване на болнични листове в общ размер на 60 лева, за потребителски такси за посещения при личен лекар, разходи за платен прием при травматолог, разходи за престой в клиника по рехабилитация и разходи за рентгенови снимки в общ размер на 140 лева, разходи за лекарства в общ размер на 100 лева, както и не се доказаха пропуснати ползи в размер на 4000 лева, доколкото липсват доказателства по делото за настъпили имуществени вреди, водещи до невъзможност за сигурно, респективно с голяма степен на вероятност увеличение на имуществото. По отношение на претенцията му относно сумата в размер на 4500 лева, която твърди, че е общо разликата от това което е получавал като трудово възнаграждение преди инцидента и това, което му е плащано от НОИ, също не се ангажираха доказателства. Видно от представения по делото трудов договор на ищеца е договорено основно месечно трудово възнаграждение „на заработка, но не по-малка от МРЗ за страната“, но по делото не бяха представени доказателства относно извършените действителни плащания на трудовото възнаграждение и неговият размер. Поради това тази претенция също се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

По разноските:

С оглед изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответното дружество следва да бъде осъдено да заплати на ищеца съразмерно на уважената част от исковите претенции разноски за адвокатско възнаграждение в размер на **310 лв.**

На основание чл. 78, ал. 3 от ГПК ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответното дружество част от сторените от последното разноски за адвокатско възнаграждение, равняващи се на сумата от **1521 лв.** съразмерно на отхвърлената част от исковите претенции.

На основание чл. 78, ал. 6 от ГПК ответното дружество следва да бъде осъдено да заплати в полза на Софийски районен съд **сумата от 186 лв.**, представляваща държавна такса върху уважената част от исковите претенции.

Третите лица помагачи нямат право на разноски /чл. 78, ал. 10 от ГПК/.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл. 200, ал. 1 КТ, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр. ул., **да заплати на Й. Т. И.**, ЕГН, с адрес: гр. 9, **сумата от 4 650 лева**, представляваща обезщетение за неимуществени вреди - болки и страдания, претърпени в резултат на трудова злополука, настъпила на 01.07.2019 г., **ведно със законната лихва от 01.07.2019 г. (дата на настъпване на злополуката) до окончателното плащане**, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над тази сума до пълния предявен размер от 21 200 лв. – обезщетение за претърпени неимуществени вреди в резултат от настъпилата трудова злополука на 01.07.2019 г., и изцяло иска за сумата в размер на 8 800 лева, представляваща обезщетение за претърпени в резултат на трудовата злополука от 01.07.2019 г. имуществени вреди, **като неоснователни**.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр. ул., **да заплати на Й. Т. И.**, ЕГН, с адрес: гр. ж.к. „....., **сумата от 310 лв.**, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение за настоящото производство.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК **Й. Т. И.**, ЕГН, с адрес: гр. ж.к. „К..... **да заплати на**, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр. ул., **сумата от 1521 лв.**, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение за настоящото производство.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр. ул., **да заплати в полза на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, сумата от 186 лв.**, представляваща държавна такса върху уважената част от исковите претенции.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на, ЕИК., и на М. М. М., ЕГН, като трети лица помагачи на страната на ответното дружество.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните и на третите лица помагачи.

Съдия при Софийски районен съд: _____